

selle järel ni ferged, kui olles väski liivi seast peast ärravereetud.

15.

Kesel hommikul läks Kasil vanna visi järel jälle förtsi pole. Kui ligemale joudis, jäi ta piisut seisma ja nüusat suli jahhi-toer, kes lindu taggadejab, kest vina hais töösis neist veilejisti loitadesi, mis veel polnud äraatkuinud, ta nüunasse. Kasil ei joudnud hummu vastu panna. Minna minna olli ta üll vina haisust täitnud, niiud himmuestas ta la sedda ennam ominta turtu fasta. Sisese astudes ei pannud ta ühbast luggu tähhelegi, waid läks kohhe perremehhe pole ja huidis palluva healega: „Andse mulle siis ainuke sätäis vina, mis pole üll rahha, agga ma tahhan sedda teine ford maksta.”

Perremee töi tasstaiti tullist kohvi Kasifule ette, ja ütles: „Vina ei walla ma ennam sellegile — ja öllut on veel varra juu, joge sedda, se on teile palju parrou.” Kasil vahatis laia filmadega, ning pool ehmatand teise otja ja ei saanud sõnnagi suust välja. — „Jah, jah, se on nönda”, ütles teine, „ei seest sadil ei tahha ma tilta ennam festi fahuttegemaasi jogist sellegile anda. Kõik vina ollen ma välja wallanud.” — „Sepärasti haises väljas ni langeb vina järel” — ütles tiiser, „kunige förtsmil, se on fahju, ennen ollesstie sedda püddand mulle andma.”

„Teile andma”, ütles teine, „ei Kasil, ilmas mitte, siis ollesstie ennas surnuks jomud. Se on hea, et ta lõppetud on ja ei wõi ennam sellegeli tahju tehha. Sünulge, mis on palju tassumist teie enneisele, teie abbilasa ja lastele, ma ollen raslet pattu teinud. Et ma teid ollen joma petnud, tahhafsin ma teid ta festi jälle ärravereetada; ma ollen teie varra ja ammeti põhjatu ärravereitada, agga ma tahhafsin ta teie ellu endist önne jälle hea nõu ning annetega jone peale aidata. Teie hea

abbilasa on palju murret ja turvastust minnu läbbi saabit, ma tahhafsin hea m. lega teeda jälle önneliku! ning rõõmisals tehha, üttelge mulle agga esimalt, kas teie mulle tööt andels annate.”

Kasil, selle filmad met täis largasid, panni pitlamisi enneje parvama läe förtsmili peusje ja kostis: „Ma kardan, se on hilja, teie waew minnu fallal on ilma asjata, minna ollen juba siig ühggawalt langenud ja ei wõi enuam jomisi jättia.”

„Nönda ärge rälige mitte”, ütles förtsmil, „Jummalu juures pölle ükski aesi wõimata, temma arm on mind võoranud. Sa on minnu wagga naese manitused ja eestpalwed ööd lui pärwad mulle appi joudnud. Armas tiiser, ta teil on jo üls väggeri Jummal ja wagga abbilasa, selle palwed ja hea nõu teid wõivad aidata.

16.

Üks aasta olli pääraast vimiist lõunet mööda joudnud. Förtsmil olli sure truuuse ja waewaga önneturmate hingede fallal tööd teinud, neid jälle õige tele fates, selle willetsuse assutaja ta ennas tundis ollewad. Siina järelsandimata olli ta neid vallunud ja manitsemid, nödreemate ja willetsamate juure läks ta igga pääd ja hoidis neid, kui emma omma lapsi. Kus joud majaas olli lõppenud, seal aitas ta neid jälle hea jone peale ja ei lastnud mingisugust lullu. Jõseärranis seisis willets Kasil ja süddame peal. Ta ostis temmale ned föriistad ja puud hallatuseks. Igga pääd läis ta lord ta jures ja panni märktoas holega kõik tähhele. Leidis ta, et middagi föriistust pudus, siis linnastas ta sedda jälle tagasti, kui Kasil, kes mittu forda uesi langeb, neid olli pandis panund. Sure fannatusega läis ta komistikaja järel ja aitas sedda illa jälle üles.

Kindel armastus se wõidab,

„Ei ta väljsi ialggi —

ütleb laulja. Nönda olli ta luggu siin. Nöörwad süddamed said pehmets ja ei wõinud förtsmili armastuse vastu seista.